

**PER QUÈ ELS ULLS DEL MEU TIET NO SÓN
COM ELS DE LA MEVA MARE?**

L'any 1986, va néixer un nen que es deia Jesús. Va néixer a Espanya, però tota la seva família era xinesa. Ell vivia a Barcelona només amb el seu pare i la seva mare, però el seu pare va morir quan ell tenia 1 any. Els seus pares tenien un restaurant a Barcelona molt famós, fa 39 anys no hi havia tants restaurants xinesos a Barcelona. En morir el seu marit, la seva mare va haver de treballar molt i no tenia temps per a cuidar el seu fill. Va contractar una cangur perquè cuidés el seu fill, però aquella cangur tractava molt malament el Jesús. Per sort, una veïna que tenia dos fills va veure que la cangur tractava malament el nen i va avisar la mare del Jesús.

Aleshores, la mare va acomiadar la cangur i la veïna, juntament amb els seus dos fills, van començar a cuidar el Jesús. Aquella dona i els seus fills es deien: Felisa, José i Maria.

El Jesús va començar a viure amb ells, s'ho passava molt bé, anaven al càmping, al poble, a tot arreu. Fins i tot, vivien aventures. Hi havia molt pocs xinesos en aquella època. Van començar a formar una família molt especial i diferent. Quan passejaven, la gent els aturava per a preguntar-los perquè era un nen xinès. A l'escola, es burlaven d'ell i li deien:

- Xinès, ves-te'n a la Xina! Ulls tancats!

Això a ell no li agradava i als seus germans tampoc. A poc a poc, van anant canviant les coses i ja no es burlaven d'ell. Quan es va fer gran, va heretar el restaurant de la seva mare i va començar a treballar. Un dia, conduint la seva moto va tenir un accident molt greu. Quan el van portar a l'hospital cridava:

- Mare! Mare! Ajuda'm!

Però no es referia a la seva mare xinesa, es referia a la seva mare Felisa. Els metges no la deixaven passar quan ella ho demanava perquè veien que no era xinesa. Va destrossar-se la cama i va estar 3 anys ingressat a l'hospital. Van posar-li un plàstic enganxat a la sabata per a ajudar-lo que pogués caminar millor.

Quan ja es va recuperar, va conèixer una noia amb qui es va casar. Al cap de dos anys, van tenir una nena, la Tian i, dos anys més tard, van tenir un nen, el Pablo. El nen era molt entremaliat, com ell de petit, però, en canvi, la Tian era molt tímida i obedient. Ell tenia un gos que es deia Crispi. Era molt bo, però va morir ara fa un any i encara tots estem amb la pena.

Gràcies a aquest gest tan generós, les dues mares del Jesús van formar una família diferent i molt especial i jo tinc la sort de formar part d'aquesta família, perquè la veïna i els seus fills són la meva àvia Felisa i els seus fills són la meva mare i el meu tiet.

Enzo Malaver Bautista

5è de primària